

РЕШЕНИЕ

№ 7020

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7686** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата).

Делото е образувано по жалба от Р. А., [дата на раждане], родена в [населено място]/Г., притежаваща паспорт тип Р, код Г. с № 21AA16977, издаден на 15.05.2022г., валиден до 19.05.2032г. – гражданка на Република Г., чрез пълномощник адвокат Р. Б. Н., Адвокатска колегия- [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], против постановен на 01.08.2022г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България/РБ/ в Г. отказ, рег.№TBS22000093V/01.08.2022г. за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБългария.

В съдебното производство жалбоподателката не се явява. Представявана е от адвокат, който поддържа жалбата, не ангажира нови доказателства, освен приложените към жалбата и тези, съставляващи административната преписка.

Ответникът, посредством процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните.

Приети са и писмени доказателства, представени от ДА „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“.

Жалбоподателката Р. А., с гражданство на Република Г. е заявила пред Посолството на Р. България в Г. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че има сключен граждански брак с А. М. А., който е гражданин на РБ.

На 01.08.2022г., видно от представено по делото копие на Приложение №7, към чл. 34, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е постановен отказ за издаване на поисканата виза, рег.№ТBS22000093V. посочено е правно основание - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ и словесни мотиви, че: „лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване”.

В хода на съгласувателната процедура е събрана информация, че при посещение на място на адреса, лицата не са били установени.

Видно от становището на Дирекция „Миграция“, издадено на основание извършена проверка от ОД на МВР [населено място], при посещение на мястото, посочено за местоживее на семейството – [населено място] обл. Б., не е намерен никой. Братът на наемодателя е посочил, че не му е известно имотът да е отдаден под наем. Установено е също, че жалбоподателката е пребивавала в България само за седмица, през който период е сключила гр.брак с българския гражданин. Постоянният и настоящият адреси на последния не съвпадат с този на наетия имот. Данните за съпруга на заявителката и за неговите роднини, както и тези на свидетелите на гражданския брак в АИС БДС са или неточни, или непълни .

В становището на ДА „Национална сигурност“ се сочи, че ТДНС- при ОД на МВР Б. не възразява на лицето да бъде издадена виза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното:

Жалбата до съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Допустимостта на жалбата, с оглед чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, съдът обосновава със

съдържащите се в нея твърдения, че отказът нарушава чл.15 от Семейния кодекс „Съпрузите живеят съвместно, освен ако важни причини налагат да живеят разделено” и чл.8, ал.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, а именно „правото на семеен живот” и „правото на събиране на семейството“.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България.

Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя.

Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл.9г. от Закона и чл.10, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим .

Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ.

Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл.34, ал.1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл.34, ал.1 от Наредбата.

Императивната разпоредба на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Според текста на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ, такава се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

Така изписаните фактически и правни основания за отказ в оспорения административен акт, обективират законово определените основания, и съответстват на фактите по спора.

Административният орган е направил извод за недоказаност от страна на заявителката на законовите изисквания, представляващи предпоставка за уважаване на искането за издаване на виза.

Изискването за достоверност, както на целта на пребиваването, така и на условията на пребиваване на лицето в страната означава представяне на доказателства, които в своята съвкупност следва да обосноват извод за реалност, а не за симулативност на посочените такива в заявлението. Преценката е конкретна за всеки отделен случай.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Наредбата и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, дали са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17, и т.24, ал. 1 на чл.10 ЗЧРБ и съобразявайки се със становищата на ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“.

Представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, като взема предвид и информацията в цитираните по-горе становища, и по специално с това на Дирекция „миграция“. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи.

Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс.

Според Съда на Европейския съюз, държавите-членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 ЗЧРБ данни и основание да бъде прието, че Р. А.- съпруга на българския гражданин А. М. А., не е доказала по убедителен и достоверен начин целта, за която желае да пребивава дългосрочно в РБ.

Възраженията за нарушения на чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (макар недефинирани изрично с позоваване на този текст), са неоснователни. С текста на чл.8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателката, ако се

приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл.8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 01.08.2022 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Г. отказ да бъде издадена на Р. А., виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 ЗЧРБ, което не бе опровергано недаждно от страна на жалбоподателката.

Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Предвид изхода на правния спор, жалбоподателят следва да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100,00 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2, вр. ал.1, чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София - град, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А., [дата на раждане] , родена в [населено място]/Г., притежаваща паспорт тип Р, код G. с №21AA16977, издаден на 15.05.2022г., валиден до 19.05.2032г. – гражданка на Република Г., против постановен на 01.08.2022г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Г. ОТКАЗ, рег.№ТBS22000093V/01.08.2022г. за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в република България.

ОСЪЖДА Р. А., [дата на раждане] , родена в [населено място]/Г., притежаваща паспорт тип Р, код G. с №21AA16977, издаден на 15.05.2022г., валиден до 19.05.2032г. – гражданин на Република Г., да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: